

FENTER

FENTER

ทดลองอ่าน

FENTER

ทดลองอ่าน

FENTER

ทดลองอ่าน

나노마신

5

나노
마신
5
시작

ENTER!
3
ทดลองอ่าน

ENTER!
3
ทดลองอ่าน

현정원아 Hahn Jung Wol Ya rhyu
Parama แปล

ENTER!
3
ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองชม

ENTER

ทดลองอ่าน

**สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเธอร์บุ๊กส์**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

เพียงไม่นาน 'นาโนมาซิน' ก็ดำเนินมาถึงครึ่งทางแล้ว หนทางแห่งการ
แก้แค้นของซอนยออุณก็คล้ายจะเข้าใกล้ความสำเร็จไปอีกหลายก้าว ทว่า
ระหว่างนั้นยุทธภพกลับยิ่งโกลาหลมากขึ้นเรื่อยๆ ทั้งการปรากฏตัวของ
สำนักหกดาบอรหันต์อันแสนลึกลับที่สามารถปราบได้ทั้งพรคมารสวรรค์
ผู้บูชาความแข็งแกร่งและแนวร่วมยุทธภพพรคธรรมะอันเกรียงไกร และ
ตอนนี้ยังเกิดการต่อสู้อย่างกะทันหันไร้เหตุผลในงานเลี้ยงฉลองพันฉัตร
ระหว่างสองพรรคคู่อาฆาต

ใครเป็นผู้วางแผนเรื่องราวทั้งหมดนี้ แล้วอีกฝ่ายมีเจตนาอะไรกันแน่
ซอนยออุณกำลังเข้าใกล้ความจริงเข้าไปอีกขั้นแล้ว แต่ก่อนอื่นพวกเราทั้งหลาย
ต้องตามเขาไปหยุดยั้งเรื่องวุ่นวายในงานเลี้ยงตรงหน้าเสียก่อน ไม่อย่างนั้น
สงครามระหว่างสองขั้วอำนาจแห่งยุทธภพจะต้องเกิดขึ้นอีกครั้งเป็นแน่!

สำนักพิมพ์เอนเธอร์บุ๊กส์

ประวัตินักเขียน

'ฮันจูวอลยา' เจ้าของผลงานแนวกำลังภายในเรื่องดังของเกาหลีใต้ 'ได้รับความสนใจจากนักอ่านจนถูกยกให้เป็น 'ผู้เชี่ยวชาญด้านกำลังภายใน' ด้วยปณิธานที่อยากสร้างสรรค์ผลงานให้คนที่ไม่เคยอ่านแนวกำลังภายใน ก็อ่านได้อย่างเพลิดเพลิน ผู้เขียนจึงสนองความต้องการของนักอ่าน ทั้งยังพัฒนาฝีมือสร้างสรรค์นิยายรูปแบบใหม่ๆ ที่ไม่ธรรมดาอยู่ตลอดเวลา

ระดับของยอดฝีมือ

1. ยอดฝีมือระดับที่สาม

2. ยอดฝีมือระดับที่สอง

3. ยอดฝีมือระดับที่หนึ่ง

4. ยอดฝีมือระดับสูง

แบ่งเป็น ระดับสูงขั้นต้น/ระดับสูงขั้นกลาง/ระดับสูงขั้นปลาย

5. ยอดฝีมือระดับเลิศล้ำ

แบ่งเป็น ระดับเลิศล้ำขั้นต้น/ระดับเลิศล้ำขั้นกลาง/ระดับเลิศล้ำขั้นปลาย

6. ยอดฝีมือระดับแปรสภาพ

แบ่งเป็น ระดับแปรสภาพขั้นต้น/ระดับแปรสภาพขั้นกลาง/

ระดับแปรสภาพขั้นสูง/ระดับแปรสภาพขั้นสูงสุด

7. ยอดฝีมือระดับลึกลับ

แบ่งเป็น ระดับลึกลับขั้นต้น/ระดับลึกลับขั้นกลาง/

ระดับลึกลับขั้นสูง/ระดับลึกลับขั้นสูงสุด

8. ยอดฝีมือระดับกำเนิดแตกดับ

9. ยอดฝีมือระดับกลมกลืนหนึ่งเดียว

ผู้ใดครอบครองกระบี่มารสวรรค์
ผู้นั้นคือผู้สืบทอตนามเรียกขานของข้า

บทที่ 41

จุดประสงค์ที่ซ่อนอยู่ (1)

เมื่อเซ็กัลโซฮียื่นหน้าเข้ามาใกล้มากขึ้นเรื่อยๆ ซอนยอฮุนก็เห็นดวงตาอันเหม่อลอยของนางได้อย่างชัดเจน เขาคิดว่ามันแปลกที่ดวงตาของนางเหม่อลอยเหมือนคนไร้วิญญาณเช่นนี้จึงถามนาโน

นาโน หญิงสาวตรงหน้าข้าเป็นเช่นนี้เพราะอะไรหรือไม่

[เปิดโหมดวิเคราะห้ใบหน้า]

รูปร่างตาของซอนยอฮุนขยับไหว เส้นแสงสีขาวเคลื่อนผ่านใบหน้าของเซ็กัลโซฮี และทันใดนั้นเสียงนาโนก็ดังก้องในหัว

[รูปร่างตาหดตัวและดวงตาเคลื่อนไหวผิดปกติ คาดว่าอยู่ในภาวะถูกสะกดจิต]

สะกดจิต?

[จะถ่ายโอนข้อมูลไปยังสมองของผู้ใช้งาน]

ซ่า!

หัวซอนยอฮุนพลันเสียวแปลบเมื่อนาโนถ่ายโอนข้อมูลเกี่ยวกับการสะกดจิตเข้ามา ตอนนี้เขารู้แล้วว่าการสะกดจิตคือการชักจูงหรือควบคุมให้เป้าหมายกระทำการบางอย่างโดยไม่ยึดโยงกับความคิดเจ้าตัว

โดยอาจใช้คำพูดหรือการกระทำอื่นๆ เพื่อส่งสัญญาณไปยังสมองของเป้าหมาย

นางกำลังถูกควบคุมรี

ตามข้อมูลที่นาโนส่งมา การสะกดจิตเพื่อชักจูงหรือควบคุมคนนั้นจะต้องใช้การกระตุ้นพิเศษเช่นคำพูดบางอย่าง แปลว่าจำเป็นต้องมีคนคอยควบคุมนางอยู่เบื้องหลังอย่างแน่นอน

นาโน มีวิธีไหนบ้างที่จะคลายการถูกสะกดจิตของนาง

[การคืนสติมีอยู่หลายวิธี เช่นกระตุ้นระบบประสาทด้วยไฟฟ้าก็จะช่วยคลายการสะกดจิตได้]

ดีเลย!

ขออนยออุณัจับใบหน้าของเซกัลโซฮืออย่างไม่กลัวเกรงแล้วใช้ไฟฟ้าจากนาโนกระตุ้นสมองนาง ด้วยเหตุนี้นางจึงตื่นจากภาวะสะกดจิต

ตอนแรกนางก็ดูปกติดี แต่จู่ๆ ท่าที่ก็เปลี่ยนไป แสดงว่าผู้สะกดจิตนางจะต้องอยู่ที่นั่นแน่ๆ

แต่การจะหาอีกฝ่ายให้เจอไม่ใช่เรื่องง่าย เนื่องจากทุกคนกำลังจ้องมองมาทางขอนยออุณด้วยสายตางุนงง จึงไม่อาจแยกแยะได้ว่าคนร้ายอยู่ตรงไหน ขอนยออุณครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง

กล้าทำเรื่องเช่นนี้ในบ่อมปรากฏการพรรคมาร คงไม่ได้ลงมือคนเดียวแน่ ถ้าอย่างนั้น...

ขอนยออุณให้นาโนช่วยหาค้นเสียงในอากาศ ซึ่งเขาเรียกการกระทำนั้นว่าโหมดักฟังเสียงวายุ แล้วสิ่งที่ขอนยออุณคาดเดาก็ถูกต้อง

[ศิษย์พี่ แผนสาม...]

เจอแล้ว!

ทันทีที่ได้ยินขอนยออุณก็พุ่งไปทางต้นเสียงและคว้าคอขององค์กรกษที่ยืนอยู่ตรงโตะหลังห้องโถงอย่างรวดเร็ว

"แผนสามคืออะไร"

องค์กรักษ์ของเซกัลโซอีถูกบีบคอบและยกร่างลอยขึ้น เขาตกใจมากจนเก็บอาการไว้ไม่อยู่

มะ...มันรู้ได้อย่างไร

ไม่มีทางที่แผนของพวกเขาจะรั่วไหล เป็นไปไม่ได้เลยที่ชอนยอฮุนจะได้ยินเสียงวายุ ต่อให้วายุทส์สูงส่งขนาดไหนก็ไม่มีทางทำได้ ยิ่งไปกว่านั้นหากรู้ตั้งแต่แรก เหตุใดถึงไม่ขัดขวาง

"แค่ๆ!"

ไอ้สารเลว! บีบคอบแรงขนาดนี้แล้วข้าจะส่งเสียงวายุได้อย่างไร

เมื่อครู่เขากำลังจะขอศิษย์พีใช้แผนสาม แต่พอถูกบีบคอบ อยากรว่าแต่ส่งเสียงวายุเลย แค่อส่งเสียงร้องออกมาก็ลำบากแล้ว

และตอนนั้นเอง

พีบ!

"ต้องทำกันขนาดนี้เลยรี รองประมุขหนุ่มแห่งพรรคमारสวรรค์ พรรคธรรมะทำผิดอย่างปฏิเสธไม่ได้ก็จริง แต่ถึงขั้นหมายเอาชีวิตขององค์กรักษ์มันไม่เกินไปหน่อยรี"

ขุนพลเจ็ดโมยงกังเดินเข้ามาเพื่อหยุดชอนยอฮุน แม้จะชอบใช้กำลังมากกว่าเจรจา แต่เขาก็พยายามยับยั้งตัวเองเอาไว้เพราะที่นี้คือถิ่นของพรรคमार

ทว่าแม้โมยงกังจะเอ่ยปากหยุดยั้ง แต่ชอนยอฮุนก็ยังไม่ปล่อยมือแล้วถามกลับว่า

"เจ้านี้เป็นคนของพรรคธรรมะใช่ใหมขอรับ"

"พูดอะไร..."

"กุนชื่อเซกัล ท่านรู้จักองค์กรักษ์คนนี้ใช่ใหมขอรับ"

โมยงกังตอบกลับราวกับเห็นเป็นเรื่องไร้สาระ แต่ชอนยอฮุน

ไม่สนใจเขาและหันไปถามเซกัลโซฮีที่เพิ่งลุกขึ้นมา นางยังคงมีนงก่อนมองไปยังองค์กรฯที่กำลังถูกบีบคอบอย่างทรมาน จากนั้นก็พูดด้วยสีหน้าสับสนว่า

"อะ...ขอภัยนะเจ้าคะ คนผู้นี้เป็นใครกัน"

นางไม่รู้จักองค์กรฯที่ตัวเองพามา เรื่องนี้ทำให้คนของพรรคธรรมะและเหล่าผู้นำของพรรคมารในห้องโถงพลันมีสีหน้าตึงเครียดทันที หากเป็นเช่นนั้นแล้วองค์กรฯผู้นั้นเป็นใครกันแน่ ขณะที่ทุกคนกำลังสับสนเสียงวายุของใครบางคนก็ลอยเข้ามาในหูของซอนยออุน

[ไม่ได้ แผนสามต้องเริ่มระหว่างท่านผู้นั้นตามหามรดกของมารกระบี่ เดียวข้าจะช่วยเอง]

!?

ขณะที่ซอนยออุนหันไปยังต้นกำเนิดเสียงวายุ เขาเห็นหนึ่งในองค์กรฯของเซกัลโซฮีในสวนยกมือขึ้นเหนือศีรษะและปรบมือดังฯสองครั้ง

แปะ! แปะ!

ทันใดนั้นผู้คนที่อยู่ในงานเลี้ยงก็มีพฤติกรรมเปลี่ยนไป นักรบจำนวนหนึ่งของตระกูลโมยง เหล่าศิษย์ระดับล่างของสำนักฮว่าซาน และผู้นำพรรคระดับเล็กระดับกลางที่วายุทธ์ไม่แก่กล้านัก พวกเขาพลันมีแววตาเหม่อลอยและเริ่มเปิดฉากโจมตี

"ฆ่าไอ้พวกพรรคมารชั่ว!"

"ไอ้พวกพรรคธรรมะจอมปลอม!"

ผัวะ! ผัวะ!

แม้ไม่มีอาวุธ แต่พวกเขาก็ร้ายวายุทธ์และห้าหันกันด้วยมือเปล่า บรรยากาตงานเลี้ยงอันชื่นมื่นเมื่อครูนี้อีกกลับกลายเป็นสมรภูมิเดือดระหว่างพรรคธรรมะกับพรรคมารทันที

ซอนยออุณขมวดคิ้ว

ถูกสะกดจิตกันมากมายขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไร หรือ...เสียงปรบมือ
เมื่อครู่

การสะกดจิตเกิดขึ้นเมื่อได้รับการกระตุ้นจากอะไรบางอย่าง
เหมือนอย่างก่อนหน้านี้ตอนเซกัลโซฮีถอดผ้าคลุมหน้า บรรดาคนที่
อยู่ในงานเลี้ยงก็ต่างพากันเคลิบเคลิ้มในความงามของนาง การปรบมือ
ขององครักษ์คนนั้นก็คงเป็นแบบเดียวกัน

เสียงปรบมือเป็นตัวกระตุ้นการสะกดจิตหรือไม่ะ แต่แค่นั้น
ก็สะกดจิตคนมากมายได้แล้ววี

ดูเหมือนจะมีตัวกระตุ้นอื่นที่ทำให้พวกเขาถูกสะกดจิตอย่างง่ายดาย
และท่ามกลางความโกลาหลนั้น องครักษ์ที่เป็นผู้สะกดจิตก็ร้องตะโกน
ออกมา

"ไอ้พวกชั่วพรรคมารมันโง่ดีพวกเรา! พันธมิตรคือกับดักที่ชั่วร้าย
ของพวกมัน! จงเอาคืนพวกมันให้สาสม!"

แม้จะเป็นการต่อสู้ที่เริ่มโดยบรรดาคนที่ถูกสะกดจิต แต่เสียง
ตะโกนนั้นก็เพียงพอที่จะทำให้เหล่านักรบของแนวร่วมยุทธภพพรรคธรรมะ
และเหล่าผู้นำพรรคทั้งสองฝ่ายที่อยู่ในสวนเกิดความสับสน

"ฮ่ามัน!"

"ฮะ! ไอ้พวกนี้มันกล้าดีอย่างไร!"

นอกจากกลุ่มคนที่ถูกสะกดจิตจะต่อสู้กันเองแล้ว สถานการณ์
ยังเริ่มลุกลามบานปลายเมื่อพวกเขาเริ่มเปิดฉากโจมตีคนอื่นๆ ที่ไม่โดน
สะกดจิตด้วย เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ เหล่าผู้นำระดับสูงของทั้งสองฝ่าย
ก็จ้องมองกันและตั้งท่าเตรียมร่ายเพลงยุทธ์

"ฮะ...ฮ่าๆ!"

องครักษ์ที่ถูกซอนยออุณบีบคออยู่หัวเราะและทำหน้ากระหยิ่ม

ยิ้มย่องราวกับเป็นผู้ชนะแม้ตนแทบจะหายใจไม่ออกก็ตาม

"นำราคาความจริง"

ผิววะ! กร๊อบ!

"อ้ออก!"

เมื่อหมัดของซอนยออุนต่อยเข้าที่ซี่โครง องครักษ์ผู้นั้นก็ร้องอย่างเจ็บปวดพร้อมเสียงกระดูกหัก

จึกๆ!

ซอนยออุนจี้จุดและเหวี่ยงร่างอีกฝ่ายออกไปพร้อมตะโกนไปทางเหล่าผู้นำที่เตรียมจะเปิดฉากต่อสู้

"หยุดนะ! พวกนั้นถูกสะกดจิตอยู่"

"สะกดจิตรี"

ไม่มีทางที่พวกเขาจะรู้จักคำว่าสะกดจิต ซอนยออุนจึงพยายามหาคำที่เหมาะสม แล้วก็นึกถึงคำว่ามนตร์สะกดขึ้นมาได้

"พวกเขาเป็นเช่นนั้นเพราะถูกมนตร์สะกดเหมือนกุนซื่อเซ็กัลก่อนหน้า นี่มันเป็นกับดักของคนร้ายเพื่อให้พวกเราปะทะกับพรรคธรรมะขอรับ"

เมื่อได้ยินคำพูดของซอนยออุน เหล่าผู้นำก็เริ่มลังเลที่จะเผชิญหน้า เพราะพวกเขาเองก็เห็นการกระทำที่ผิดปกติของเซ็กัลโซฮีและโมยงยูเหมือนกัน จึงคิดว่านี่เป็นกับดักที่มีใครบางคนอยู่เบื้องหลัง

ถึงจะรู้แต่ก็...

แต่ก็ใช้ว่าจะยับยั้งได้ง่ายๆ เพราะทั้งสองฝ่ายเปิดฉากต่อสู้กันไปแล้ว พุงของอุนผู้เป็นทั้งขุนพลหกแห่งแนวร่วมยุทธภพพรรคธรรมะและเป็นเจ้าสำนักฮวาซานตามอย่างระมัดระวัง

"เช่นนั้นท่านรองประมุขจะทำอย่างไรกับสถานการณ์นี้ขอรับ"

"ขอเพียงท่านรองประมุขสั่งมา ข้าก็ทำได้ทั้งนั้น"

ผู้อาวุโสแก่ชามาอีดามโดยไม่ละสายตาจากเหล่าผู้นำของพรรค
ธรรมะ ขอนยออุณจึงชี้ไปยังสวนที่กำลังเกิดการต่อสู้กันพร้อมพูดว่า

"รบกวนแขกผู้มีเกียรติพรรคธรรมะและท่านผู้อาวุโสทั้งหลายช่วย
ห้ามปรามคนที่ไม่ถูกมนตรีสะกด อย่าให้พวกเขาต้องต่อสู้กัน"

"แล้วคนที่ถูกมนตรีสะกดล่ะ"

"ข้าจะจัดการเองขอรับ"

เมื่อพูดจบขอนยออุณก็พุ่งไปยังสวนภายในงานเลี้ยงที่กำลังเปิดฉาก
ต่อสู้กันอยู่

หลังลี้ลับอยู่ครู่หนึ่ง พุงของอุณก็ออกจากโถงตามไป โดยมีเหล่า
ผู้อาวุโสของสำนักฮว่าซานและตระกูลโมยงตามไปด้วย

ทันทีที่ประมุขขอนยออุณยกมือเพื่อเป็นการส่งสัญญาณว่าอนุญาต
เหล่าผู้อาวุโสก็พุ่งตัวตามไปที่สวนเช่นกัน ประมุขหรีตตามองงานเลี้ยง
ที่เต็มไปด้วยความโกลาหลุ่นวายนี้

บังอาจมาล้วงคองูเห่าอย่างข้า...

ความไม่พอใจนั้นไม่อาจบรรยายออกมาเป็นคำพูดได้

"หยุดนะ! หยุดต่อสู้กันเดี๋ยวนี้!"

"มันเป็นกับดักของศัตรู ถ้าทะเลาะกัน ความเป็นพันธมิตรก็จะ
ล่มสลาย"

ทันทีที่เหล่าผู้นำของทั้งสองฝ่ายออกมาที่สวนเพื่อห้ามกลุ่มคนที่
กำลังต่อสู้กันอยู่ คนที่ไม่ถูกสะกดจิตก็หยุดต่อสู้ลง

ขอนยออุณอาศัยจังหวะนั้นเคลื่อนไหวย่างรวดเร็ว

นาโน ข้าแยกไม่ออกว่าใครถูกสะกดจิตบ้าง เจ้าบอกหน้อยได้ไหม

[รับทราบ เปิดโหมดความจริงเสมือนตามข้อมูลการมองเห็นของ
ผู้ใช้งาน]

ทันใดนั้นรูม่านตาของขอนยออุณก็ขยับไหวย่างรวดเร็ว แสงสีขาว

ลากเป็นเส้น แล้วโหมดความจริงเสมือนก็ถูกเปิดใช้งาน เสียงนาโนยังคง
ดังต่อเนื่อง

[จะทำการเล็งเป้าหมายไปยังบุคคลที่ถูกสะกดจิต]

ปี๊ป!

จากนั้นในสายตาของซอนยออุนกัปรากฏเครื่องหมายกากบาท
เล็กๆ ในวงกลมสีแดงเพื่อระบุเป้าหมายในกลุ่มคนที่กำลังสู้กันสุดสุด
จนแยกไม่ออกว่าใครเป็นใคร

ยอดเลย! นาโน พอดีเข้าเอามือไปแตะ เจ้าก็ใช้ไฟฟ้าทันทีเลยนะ

[รับทราบ]

ซอนยออุนพุ่งเข้าหาเป้าหมายที่มีเครื่องหมายกากบาทในวงกลม
สีแดง เมื่อซอนยออุนเริ่มใช้วิชาตัวเบา ร่างของเขาก็กลายเป็นภาพ
เลือนรางเคลื่อนผ่านฝูงชน แล้วคว้าศิระชะของเป้าหมายได้ในทันที

ปี๊ป!

"อะ...อะไรกัน!"

"อะไรนะรี"

สายฟ้าสีขาวสว่างวาบจากมือของซอนยออุนที่กำลังจับศิระชะ
อีกฝ่าย

เปรี๊ยะ!

"ฮ้าก!"

ศิระชะของสำนักฮว่าซานที่ดวงตาเหม่อลอยเพราะถูกสะกดจิตกรีดร้อง
ก่อนจะล้มลงกับพื้น ส่วนซอนยออุนก็พุ่งเข้าหาเป้าหมายต่อไปทันที

"อะ...ฮ้าก!"

"ฮ้าก!"

ซอนยออุนใช้มือซ้ายขวาคว่าศิระชะคนสองคนที่กำลังต่อสู้และ
ปลดปล่อยกระแสไฟฟ้าใส่ ทั้งคู่ชักระตุกและทรุดตัวลงโดยไม่ทันรู้ตัวด้วยซ้ำ

ว่าเกิดอะไรขึ้น

ต่อไป!

ขออนุญาตไม่หยุดพักและพุ่งเข้าหาเป้าหมายคนต่อไปเพื่อให้พวกเขาหลุดพ้นจากการสะกดจิตโดยเร็วที่สุด

สะ...สูดยอด!

เซกัลโซฮีที่เพิ่งหลุดพ้นจากการถูกสะกดจิตได้ไม่นานเฝ้าดูสถานการณ์อยู่ในห้องโถง นางรู้สึกทึ่งในฝีมือของขออนุญาต วรยุทธ์ของรองประมุขพรรคमारผู้นี้ไม่ธรรมดาเลย เขาเคลื่อนไหวได้อย่างรวดเร็วจนแทบจะมองด้วยตาเปล่าไม่เห็น

นี่คือรองประมุขพรรคमारคนปัจจุบันนี้หรือ

นางมองเขาจัดการผู้คนที่ถูกร่ายมนตร์สะกดจิตเพียงลำพังตามที่กล่าวไว้ คนที่โดนมือของเขาจับศีรษะต่างล้มลงในทันที ก่อนลุกขึ้นมาพร้อมสีหน้างุนงงเหมือนไม่รู้ตัวว่าอะไรเกิดขึ้น

ให้ตายสิ ไอ้เวรนั่นทำอะไรของมัน!

ความลับสนปรากฏในดวงตาขององค์กรผู้ปลุกปั่นให้เกิดความวุ่นวายและซ่อนตัวอยู่ท่ามกลางการต่อสู้ แผนที่จะทำให้เกิดความโกลาหลของเขาได้พังทลายลงอย่างรวดเร็ว แม้การสะกดจิตจะเป็นเรื่องยาก แต่หากถูกสะกดครั้งหนึ่งแล้ว คนผู้นั้นก็ไม่ควรถูกคลายการสะกดจิตได้อย่างง่ายดายเช่นนี้

ละ...เหลือเชื่อ! แค่มือแตะก็คลายมนตร์สะกดได้แล้วว!

เมื่อเหล่าผู้นำของทั้งพรรคमारและพรรคธรรมะพากันช่วยห้ามปรามการต่อสู้ ไม่เข้าสถานการณ์ก็คลี่คลายลง

ซี! ทำอะไรไม่ได้แล้วสินะ

เมื่อรู้ตัวว่าแผนล้มเหลว ผู้สะกดจิตที่ปลอมตัวเป็นองค์กรจึงมีแค่ทางเลือกเดียวเท่านั้น

ในเมื่อหนีไปจากที่นี่ไม่ได้...

ก็ต้องฆ่าตัวตาย เขาารู้ดีว่าไม่อาจหลบหนีออกไปจากใจกลาง บ้อมปรการพรคมารได้ง่ายๆ เพราะภายในเต็มไปด้วยเหล่ายอดฝีมือ ส่วนบ้อมปรการชั้นนอกก็ยังมีชาวพรคมารหลายพันคนอาศัยอยู่ และเขาก็ได้เตรียมลูกกลอนปราณพิชไว้ข้างพันกรามแล้วเพื่อทำแผนนี้ ไม่สำเร็จ

"ฟู..."

ขณะสุดหายใจเข้าลึกๆ และกำลังจะเคี้ยวลูกกลอนปราณพิช เพื่อฆ่าตัวตาย ทันใดนั้นใครบางคนก็คว้าคอของเขาไว้อย่างรวดเร็ว

"อึก!"

คนผู้นั้นคือซอนยออุณนั่นเอง

หลังจากช่วยคลายการสะกดจิตให้ทุกคนแล้ว ซอนยออุณก็พุ่งมาหา ผู้สะกดจิตที่ปลอมตัวเป็นองครักษ์

มันรู้ได้อย่างไรว่าเป็นข้า

ผู้สะกดจิตเบิกตาโพล่ง เขารู้ว่าตนอาจตกเป็นผู้ต้องสงสัยเพราะมี องครักษ์ตัวปลอมคนอื่นถูกจับได้ก่อน แต่คิดไม่ถึงว่าตนเองจะถูกจับ ได้เร็วเพียงนี้ ทำให้เขาพลันสับสนอยู่ครู่หนึ่ง

หึ! ไฉนนี่คงคิดว่าข้าไร้ฝีมือสินะ!

ในใจเขายังคงเต็มไปด้วยความโกรธเพราะซอนยออุณทำให้แผน ของเขาล้มเหลวถึงสามครั้ง ผู้สะกดจิตจึงรวบรวมพลังแล้วชกเข้าใส่อก ของซอนยออุณ

หมับ!

"ฮ๊ะ"

หมัดนั้นถูกมืออึกข้างของซอนยออุณขวางเอาไว้ก่อนจะถึงหน้าอก ผู้สะกดจิตจึงรวบรวมพลังทั้งหมดเพื่อหวังจะเอาชนะให้ได้ ทว่ากำลัง

ภายในของเขายังห่างชั้นเกินไป

อายุแค่นี้ เหตุใดถึงมีพลังสูงส่งนัก!

ซอนยออุณเอยอย่างเย็นชากับผู้สะกดจิตที่กำลังลับสน พร้อม
บิดกำปั้นที่จับเอาไว้แล้วหักมัน

"คิดว่าใช้แผนชั่วคราวของเราแล้วจะออกไปได้อย่างปลอดภัย
งั้นรี"

กรือบ!

"โอ๊ย!"

เท่านั้นยังไม่พอ

"โอ๊ย...ตะ...เดี๋ยวก่อน...นั่นเจ้าจะทำอะไร..."

ควาก!

"ฮึาก!"

หลังจากหักข้อมืออีกฝ่ายแล้ว ซอนยออุณก็ดึงข้อมือนั้นด้วย
แรงมหาศาล จนมือขวาของผู้สะกดจิตหลุดออกมาพร้อมกับเสียงฉีกขาด
ของเส้นเอ็นและกล้ามเนื้อ ความเจ็บปวดนั้นไม่อาจบรรยายออกมา
เป็นคำพูดได้

เฮือก!

"มะ...มือ!"

คนของแนวร่วมยุทธภพพรรคธรรมะที่อยู่ตรงนั้นถึงกับหน้าซีด
เมื่อเห็นมือที่หลุดออกมา พวกเขาพากันคิดว่าอย่างไรพรรคมารก็เป็น
พรรคมารอยู่วันยังค่ำ ยังคงเป็นพรรคที่เต็มไปด้วยความโหดเหี้ยมและ
ไร้ปราณี

ผู้สะกดจิตใช้มือซ้ายจับบริเวณข้อมือที่ขาดอย่างเจ็บปวด ซอนยออุณ
มองเขาด้วยสายตาเย็นชาและเอย่ถาม

"พวกเจ้าเป็นใคร"

"เป็นใครนะรี แสก! แสก! ข้า...ไม่มีทาง...บอกเจ้าหรือ! ฮึบ!"

ผู้สะกดจิตรู้ว่าไม่มีทางรอดไปได้จึงพยายามจะเคี้ยวลูกกลอน
ปรมาณพิษในปากเพื่อฆ่าตัวตาย แต่ยังไม่ทันจะได้กัดลูกกลอน ปากเขา
ก็ถูกบังคับให้อ้าออกด้วยแรงมหาศาลที่มองไม่เห็น

"อ้า!"

"พอทำไม่สำเร็จก็คิดจะฆ่าตัวตายงั้นรี"

ซอนยออุณพลันกระดิกนิ้ว ทันใดนั้นพันagramของผู้สะกดจิตที่มี
ลูกกลอนปรมาณพิษผูกติดอยู่ก็ถูกถอนออกมาด้วยพลังจิตเคลื่อนย้าย
ก็๊ก!

"โอ๊ย!"

เมื่อเห็นพันagramที่มีลูกกลอนปรมาณพิษผูกติดอยู่ลอยออกมาจากปาก
ดวงตาของผู้สะกดจิตก็เผยความหวาดกลัว เขาไม่เคยคิดฝันว่านอกจาก
ประมุขพรรค ในพรรคมารยังมีปีศาจร้ายเช่นนี้อยู่ด้วย ทว่าคำพูดสุดท้าย
ของซอนยออุณกลับทำให้ผู้สะกดจิตประหลาดใจ

"ข้าต้องไปจัดการคนนั้นก่อน เดี่ยวเราค่อยเจอกัน"

บทที่ 41 จุดประสงค์ที่ซ่อนอยู่ (2)

หอดำราที่ตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของสำนักมาร

ปกติแล้วที่นี่จะมีคบบเพลิงส่องสว่างทุกทิศทุกทางในยามค่ำคืน และมีการตรวจตราอย่างเข้มงวดจากเหล่านักรบเฝ้าเวรยาม แต่ตอนนี้ บริเวณรอบหอดำรากลับบีบผิดปกติ

นั่นเพราะนักรบเฝ้าเวรยามหลายสิบคนต่างนอนเป็นศพเกลื่อนพื้น ที่น่าแปลกก็คือศพเหล่านั้นรวมกันอยู่หน้าทางเข้าหอ พวกเขาส่วนใหญ่ เสียชีวิตเพราะถูกแทงที่คอในกระบี่เดียวจนดูไม่เหมือนเกิดการต่อสู้ ส่วนคนที่มีร่องรอยการต่อสู้ส่วนใหญ่เป็นยอดฝีมือระดับสูงที่ทำหน้าที่ รักษาการณ์ภายในของหอดำรา สภาพศพของพวกเขาแทบจะดูไม่ได้ บนร่างเต็มไปด้วยรอยแผลจากปราดอันแข็งแกร่ง

"ยังอีกรี"

"คงใกล้จะมาแล้วละ"

ชายวัยกลางคนสองคนกำลังยืนอยู่หน้าประตูคลังสมบัติชั้นใต้ดิน พวกเขาเป็นยอดฝีมือระดับเลิศล้ำที่ดูแลหอดำราชั้นห้า เมื่อครู่พวกเขา ได้ยินเสียงเอะอะโวยวายจากข้างนอกหอดำราจึงพากันออกมาดู

พบว่านักรบเฝ้าเวรยามต่างกลายเป็นศพไปเสียแล้ว พวกเขาจึงตัดสินใจลงมายังคลังสมบัติชั้นใต้ดิน แต่ยอดฝีมือที่ดูแลที่นี่ก็กลายเป็นศพเหมือนกัน

"พวกมันน่าจะฟังประตูเหล็กเข้าไป...ช่างอุกอาจอะไรเช่นนี้..."

ชายมีหนวดสายหน้า ประตูเหล็กของคลังสมบัติชั้นใต้ดินนี้มีกลไกอยู่ เมื่อผู้บุกรุกฟังมันหรือฝืนเปิดออก กลไกก็จะเริ่มทำงาน และเมื่อผู้บุกรุกเข้าไปข้างใน แผ่นศิลาหยกครามก็จะตกลงมาปิดขวางทางเข้าออกทันที แปลว่าผู้บุกรุกพวกนั้นถูกขังอยู่ข้างในนี้

"ต่อให้เป็นยอดฝีมือที่เก่งกาจขนาดไหนก็ไม่อาจทำลายผนังศิลาหยกครามได้อย่างง่ายดาย"

"แต่ข้าก็ยังกังวลบางอย่าง ต้องให้ท่านเจ้าสำนักรีบมาโดยด่วน..."

มียอดฝีมือผู้ดูแลหอตำราชั้นห้าอีกคนรีบไปแจ้งยังอาคารกลางของสำนักมารู้จักแล้ว ดังนั้นเจ้าสำนักก็คงจะมาถึงในไม่นาน

ขณะที่กำลังรอลอย่างกระวนกระวายใจ

โครม!

เสียงกระแทกดังมาจากอีกด้านหนึ่งของแผ่นศิลาหยกครามที่ปิดขวางทางเข้าอยู่

"นี่มัน..."

"ดูเหมือนมันพยายามจะออกมา"

ดวงตาของพวกเขาเต็มไปด้วยความตื่นเครียด แผ่นศิลาหยกครามที่ตกลงมาเพราะกลไกป้องกันของคลังสมบัติชั้นใต้ดินนั้นหนากว่าศิลาจารึกหยกครามที่อยู่ในหอตำราเกือบสามเท่า จึงยากจะเจาะทะลวงออกมาแม้จะมีปราณแข็งแกร่งเพียงใดก็ตาม

แล้วสิ่งที่พวกเขาวิตกกังวลคืออะไร

โครม!

เสียงกระแทกดังมาจากอีกฟากของแผ่นศิลาหยกครามอีกครั้ง คราวนี้แรงสั่นสะเทือนลามไปจนถึงพื้น เห็นได้ชัดว่าคนที่ถูกขังอยู่ใน คลังสมบัติชั้นใต้ดินเหมือนจะตระหนกถึงความแข็งแกร่งของศิลาหยกคราม จึงออกแรงอย่างสุดกำลัง

"ไม่ต้องห่วง ศิลาหยกครามแข็งแกร่งมาก..."

ชายวัยกลางคนพูดยังไม่ทันขาดคำก็เกิดเสียงกระแทกอย่างรุนแรง อีกครั้ง

โครม!

เสียงและแรงสั่นสะเทือนรุนแรงกว่าก่อนหน้านี้นี้มาก ยอดฝีมือ ระดับเลิศล้ำทั้งสองถึงกับเบิกตากว้างเมื่อเห็นรอยร้าวเกิดขึ้นบนศิลา หยกคราม

"ปะ...บ้าน่า!"

"เป็นไปได้! แผ่นศิลาหยกครามก็เอาไม่อยู่รี..."

ตูม!

ทันใดนั้นก็เกิดเสียงดังสนั่นหวั่นไหว แผ่นศิลาหยกครามที่แกร่งหนา พังทลายลง เศษฝุ่นผงกระเด็นมาปกคลุมร่างของพวกเขา

ในตอนนั้นองครักษ์เบื้องซ้ายอึดฮอดของที่ได้รับรายงานจาก ยอดฝีมือผู้ดูแลหอตำราชั้นห้าก็ใกล้จะมาถึงหอตำราแล้ว โดยมีครูฝึก วรยุทธ์อีกสี่สิบคนติดตามมาด้วย

"เสียงอะไรนะ"

อึดฮอดของตกใจเมื่อได้ยินเสียงดังสนั่นลอยมาถึงจุดที่พวกตนอยู่ เขาจึงใช้วิชาตัวเบาเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้นจนมาถึงหน้าทางเข้าหอตำราภายใน ชั่วพริบตา

นี่มันอะไรกัน

แม้จะได้รับรายงานแล้ว แต่เมื่อเห็นศพนอนเกลื่อนทางเข้าหอตำรา

อืฮวามยอังก์ปลันมีสีหน้าโกรธซึ้ง

เศษฝุ่นลอยฟุ้งอยู่บริเวณตรงทางเข้าหอดำรา และเขาไม่จำเป็นต้องเข้าไปในนั้นด้วยตัวเอง เพราะมีเงาคนโผล่ขึ้นมาท่ามกลางฝุ่นนั้น ซึ่งไม่ได้มีแค่คนเดียว คนหนึ่งเป็นชายวัยกลางคน เขาตาดี ผมขาว ครึ่งหัวสยายไปข้างหลังชวนให้นึกถึงอสรพิษ ส่วนอีกคนเป็นชายหนุ่ม ท่าทางปราดเปรียวอายุประมาณสามสิบต้นๆ

"พวกเจ้า?"

แววตาของอืฮวามยอองสั้นไหวเมื่อเห็นอีกฝ่าย หากจำไม่ผิดพวกเขา คือองครักษ์คุ้มกันเกี่ยวกับระดับประดาด้วยผ้าสีทองในขบวนแนวร่วม ยุทธภพพรคธรรมะ

องครักษ์ของพรคธรรมะรี ไม่น่า...คนผู้นั้น...

สายตาของอืฮวามยอองจับจ้องไปยังชายตาดี ปลังที่แผ่ออกมาจากตัวชายคนนั้นไม่ได้อยู่ในระดับองครักษ์อย่างแน่นอน

ชายตาดีมองอืฮวามยอองแล้วยิ้มเยาะ จากนั้นก็หันไปพูดกับชายอีกคนที่ยืนอยู่ข้างๆ

"เมื่อครู่น่าผิดหวังจริงๆ เจอแต่พวกกระเจอก อย่างนี้ถึงค่อยสมน้ำสมเนื้อกันหน่อย"

"อาจารย์ พวกมันไม่ได้มีแค่คนเดียวนะขอรับ"

"รู้แล้ว"

ครู่ฝีกอีกยี่สิบคนตามมาสมทบอืฮวามยอองพอดี พวกครู่ฝีกเองก็ตะลึงงันไปเช่นกันเมื่อเห็นผู้บุกรุกทั้งสองคนและศพของนักรบเฝ้าเวรยาม

"นี่มันอะไรกัน"

"ผู้บุกรุกรี"

นี่เป็นเหตุการณ์เลวร้ายที่สุดในรอบห้าร้อยปีของสำนักมารโดยแท้ และเป็นครั้งแรกที่มีผู้บุกรุกจากภายนอกเข้ามาสังหารนักรบเฝ้าเวรยาม

ทุกคนของหอตำรา

ยอดฝีมือระดับเลิศล้ำผู้ดูแลหอตำราชั้นห้าที่เป็นคนไปรายงาน
เจ้าสำนักตะคอกใส่ผู้บุกรุกอย่างโกรธเกรี้ยว

"ออกมาจากคลังสมบัติชั้นใต้ดินรี! พวกเจ้าทำอะไรสองคนนั้น"

เมื่อครู่นี้ผู้ดูแลชั้นห้าสองคนตัดสินใจอยู่เฝ้าผู้บุกรุกหน้าคลังสมบัติ
ชั้นใต้ดิน แต่ตอนนี้ผู้บุกรุกกลับเดินออกมาอย่างง่ายดาย

"ไม่รู้สิ พลิกศพพวกนั้นดูก็รู้อเอง"

"บังอาจนัก!"

เมื่อได้ยินคำพูดโอหังของชายตาดี ผู้ดูแลหอตำราชั้นห้าก็โกรธจัด
เขาชักกระบี่ออกมาและทำท่าจะพุ่งเข้าไป แต่อีฮวามของยีนมือออกมา
ห้ามไว้

"ทะ...ท่านเจ้าสำนัก!"

"รอก่อน!"

อีฮวามของตะโกนใส่พวกเขา

"ข้าไม่รู้ว่าคุณเจ้าเป็นใคร แต่เป้าหมายคือคลังสมบัติชั้นใต้ดินงั้นรี"

ท่อผ้าหนาๆ ที่อยู่บนหลังของชายวัยสามสิบปีดูน่าสงสัยมาก หาก
อีกฝ่ายออกมาจากคลังสมบัติชั้นใต้ดิน แสดงว่าจุดประสงค์คือการช่งชิง
มรดกอันล้ำค่าของมารกระบี่อย่างแน่นอน

ชายตาดีพูดอย่างไม่สะทกสะท้าน

"ก็อย่างที่เห็นนั่นล่ะ"

ซึ๊ง!

อีฮวามของชักกระบี่เพลิงอัคคีสีแดงออกมาพร้อมออกคำสั่งแก่
เหล่าครูฝึก

"จัดการพวกมัน อย่าปล่อยให้หนีไปได้เด็ดขาด ฆ่าได้เลย"

"ขอรับ!"

ไม่จำเป็นต้องไว้ชีวิต เพราะหากอีกฝ่ายพยายามช่วงชิงมรดกตกทอดของมารกระทั่ง อย่างไม่รู้ก็ต้องสกัดกั้นทุกวิถีทาง

ทันทีที่ถือสวามยงออกคำสั่ง เหล่าครูฝึกกับผู้ดูแลหอตำราชั้นห้าก็ชักอาวุธออกมาแล้วพุ่งเข้าใส่ผู้บุกรุก

ชายตาดีเยี่ยมเยาะแล้วพูดกับชายที่อยู่ข้างๆ

"เดี๋ยวข้าจัดการเสร็จแล้วจะตามไป เจ้าไปก่อนได้เลย รู้เส้นทางหนีไซ้ไหม"

"ขอรับ"

ชายตาดีก้าวไปข้างหน้า จากนั้นก็เม้มปากและทำท่าเป่าอะไรบางอย่างใส่เหล่าครูฝึกที่กำลังวิ่งเข้ามา ทันใดนั้นก็มียเสียงแปลกๆ ดังขึ้นในหูของเหล่าครูฝึก

ซู่วว!

เสียงนั้นหวีดแหลมจนแทบแก้วหู เหล่าครูฝึกที่กำลังวิ่งเข้าหาผู้บุกรุกต่างยกมือขึ้นปิดหูอย่างเจ็บปวด และยังมีเลือดไหลออกจากหู เพราะกำลังภายในที่แฝงอยู่ในเสียงนั้น

"อ้าก!"

"อึก! หะ...หูข้า!"

เหล่าครูฝึกที่กำลังเจ็บปวดพยายามรวบรวมกำลังภายในเพื่อต้านทานเสียงนั้น ทว่าเสียงนี้ต่างจากเสียงคำรามของสิงโต มันไม่ได้ทำให้แทบแก้วหูเท่านั้น แต่ยังทำให้เกิดอาการปวดศีรษะอย่างรุนแรงอีกด้วย

"โธ้ย!"

"ฮะ!? ฟันยกตัวขึ้นรี"

ตึง! ตึง!

ครูฝึกที่แก้วหูฉีกขาดเริ่มเวียนศีรษะและทรงตัวไม่ได้จนทรุดลงไป

ในที่สุด แต่ไม่ใช่ทุกคนที่เป็นแบบนี้ ครูฝึกโอินซึ่งเป็นยอดฝีมือระดับสูง
ชั้นปลายและผู้ดูแลหอตำราชั้นห้าซึ่งเป็นยอดฝีมือระดับเลิศล้ำอดทน
ต่อเสียนี้ได้เพราะมีกำลังภายในที่แข็งแกร่งมากพอ

"มันใช้มนตราคาถารึ!"

"อ้อ น่าจะเป็นกำลังภายในอันกล้าแกร่งมากกว่า"

ฟุบ!

ร่างของชายดาตีพุ่งเข้ามาราวกับสายฟ้าและคว้าลำคอครูฝึกโอิน
ทันที

กร๊อบ!

"ออก"

"ตายสถานเดียว"

"ไอ้สารเลว!"

ทันทีที่โอินร้องและสิ้นลมหายใจ ผู้ดูแลหอตำราชั้นห้าที่อยู่ข้างๆ
ก็ตกตะลึงและรีบใช้ปรมาณูล้ำลึกหุ้มกระบี่แล้วแทงเข้าไปลำคอของ
ชายดาตี

หมับ!

"หา!? มันจับปรมาณกระบี่ล้ำลึกได้อย่างไร!"

ชายดาตีรวบรวมปรมาณอันแข็งแกร่งไปยังนิ้วชี้กับนิ้วกลางและ
ใช้มันหนีบกระบี่ที่กำลังจะพุ่งเข้ามาแทง แสดงให้เห็นว่าเขาเป็น
ยอดฝีมือที่เชี่ยวชาญในการใช้กำลังภายในเป็นอย่างมาก

ผู้ดูแลหอตำราชั้นห้าพยายามดึงกระบี่ออกจากหว่างนิ้วอีกฝ่าย
แต่ก็ทำอะไรไม่ได้เพราะพลังของทั้งสองต่างกันเกินไป

"หึ! ถ้าอย่างนั้น!"

ผู้ดูแลหอตำราชั้นห้าปล่อยมือจากกระบี่และสร้างปรมาณกระบี่
ด้วยดรรชนีกระบี่คู่เพื่อหวังจะพลิกสถานการณ์

ผู้วะ!

"อ้ออก!"

หมัดของชายตาดีต้อยเข้าไปตรงหัวใจของเขาอย่างแรงจนทะลุไปข้างหลัง ทำให้เขาตายในทันที ชายตาดีตึงมือออกแล้วสะบัดเลือดที่ติดอยู่พลงพุดว่า

"ไม่เห็นจะต่างอะไรกับพวกที่อยู่ชั้นใต้ดินเลย ตอนนี่ไม่มีใครมาขัดขวางแล้ว รีบไปเถอะ"

"รับทราบขอรับ"

ชายอายุราวสามสิบเตรียมใช้วิชาตัวเบาเพื่อจะหนีออกไป แต่องครักษ์เบื้องซ้ายอึดฮอดของที่ก่อนหน้านี้เพียงเฝ้าดูโดยไม่พูดอะไรกลับไม่ยอมปล่อยให้เป็นเช่นนั้น

"ใครจะยอมให้หนีไปง่ายๆ!"

ขณะที่อึดฮอดที่กำลังจะร้ายกระบวนเพลงยุทธ์ของวิชากระบี่เพลิงโลหิตใส่ชายวัยสามสิบที่หวังจะหลบหนี ชายตาดีก็พุ่งมาขวางหน้าเอาไว้

"อยากเจอของจริงสินะ"

เคร็ง! ตึกๆ!

ร่างของอึดฮอดของที่กำลังร้ายกระบวนเพลงยุทธ์ถูกกระแทกจนต้องถอยหลังไปประมาณห้าก้าว แม้ชายตาดีจะใช้แค่ฝ่ามือ ไม่ได้ใช้อาวุธใดๆ เป็นพิเศษ แต่สองมือของเขาสวมเกราะที่ทำจากเหล็กนิล

พลังอะไรกันนะ

แววตาของอึดฮอดของเต็มไปด้วยความสับสน เพราะอีกฝ่ายนั้นไม่ธรรมดาเลย แม้วิชากระบี่เพลิงโลหิตที่ร้ายออกไปเมื่อครู่นี้จะใช้พลังสิบส่วนแล้ว แต่พลังของอีกฝ่ายแข็งแกร่งมากถึงขั้นทำให้มือของอึดฮอดของที่จับกระบี่ถึงกับสั่น

นั่นหมายความว่าชายผู้นี้เป็นยอดฝีมือที่เหนือกว่าอิฮวามยอง
คนผู้นี้อันตราย

เดิมอิฮวามยองต้องการไล่จับตัวชายผู้บุกรุกถ้วยสามสิบ แต่เมื่อเขา
เผลอละสายตามองหาอีกคนเพียงคนเดียว เพลงยุทธ์สังหารของชายตาดี
ก็โจมตีเข้ามาทันที

"ไม่ธรรมดาเลยนะ โชคดีจริงๆ อยากรู้กันว่าพวกพรรคมารจะมีฝีมือ
ขนาดไหนถ้าเทียบกับพรรคธรรมะ"

"เจ้าเป็นใครกัน!"

"แสดงฝีมือออกมาอีกสิ!"

ชายตาดีพุ่งเข้ามาราวกับสายฟ้าฟาดพร้อมร้ายเพลงหมัดอัน
ทรงพลัง อิฮวามยองก้าวถอยไปข้างหลังและร้ายพลังม่านกระบี่เพลิงซึ่ง
เป็นเพลงยุทธ์ป้องกันของวิชากระบี่เพลิงโลหิตออกมาต้านรับเพลงหมัด
อันทรงพลังนั้น

คราวๆ!

เพลงหมัดพุ่งเข้าใส่ม่านกระบี่อันแน่นหนาที่ร้ายด้วยกระบี่สีแดง
เพลงยุทธ์ของยอดฝีมือทั้งสองปะทะกันอย่างรุนแรง เสียงโลหะกระทบกัน
ดังก้องไปทั่วบริเวณ

ฟู!

"ฮึะ?"

แม้เพลงยุทธ์ของวิชากระบี่เพลิงโลหิตจะมีปราณเพลิงอันร้อนระอุ
ซึ่งเกิดจากกำลังภายในไหมออกมา แต่ก็ไม่อาจหยุดยั้งเพลงหมัดของ
ชายตาดีผู้นั้นได้

คราวๆ! ตีๆๆๆ!

"เฮ้ย!"

เพลงหมัดนั้นทรงพลังมากจนทำให้ร่างของอิฮวามยองถูกผลักถอยไป

ทีละน้อย ทั้งกำลังภายในและเพลงยุทธ์ของอีกฝ่ายล้วนเหนือกว่าเขา
ทุกอย่าง

แข็งแรงแรงมาก

อืฮวามยงตระหนกแล้วว่าแค่ป้องกันอย่างเดียวไม่เพียงพอ เขา
จึงคลายม่านกระบี่และร้ายเคล็ดของวิชากระบี่เพลิงโลหิตใส่ชายตาดี

ให้รู้ผลแพ้ชนะกันไปเลย

มันคือเคล็ดกระบี่เพลิงพิฆาต กระบี่ล้ำค่าของอืฮวามยงพลัน
กลายเป็นสีแดงเรืองเพราะความร้อนที่แผ่ซ่านไปทั่วตัวกระบี่ จากนั้น
เพลงกระบี่อันทรงพลังก็ถูกร่ายออกมาอย่างรวดเร็ว

"นั่นล่ะ! มันต้องอย่างนี้"

แม้อืฮวามยงจะร้ายเพลงกระบี่อันทรงพลังออกมา แต่ชายตาดี
กลับยิ้มรับราวกับถูกอกถูกใจและรวมพลังปรารถนาไปที่หมัดทั้งสองข้าง
จนเกิดเป็นแสงสีฟ้า จากนั้นก็ร้ายเพลงหมัดที่ทรงพลังยิ่งกว่าเมื่อครู่
ออกไปปะทะกระบี่เพลิงพิฆาตของอืฮวามยง

เคี้ยง!

ทันทีที่ปรารถนาหมัดสีฟ้าปะทะกับคลื่นกระบี่สีแดง บริเวณนั้นก็เกิด
เสียงดังสนั่นหวั่นไหว เพลงยุทธ์ทั้งสองปะทะกันอย่างดุเดือดยิ่ง

ทว่าการต่อสู้กลับดำเนินไปได้ไม่นาน

ตอนแรกกระบวนท่ากระบี่ของอืฮวามยงยังพอหยุดยั้งเพลงหมัด
ของชายตาดีได้บ้าง

เพลงหมัดนี้?

ดวงตาของอืฮวามยงเบิกกว้าง เพราะเพลงหมัดของชายตาดี
พุ่งเข้ามาในทิศทางที่คาดไม่ถึง ทำให้เขาอยากจะสกัดกัน

และในที่สุดก็เกิดช่องว่าง

ผัวะ! ผัวะ! ผัวะ!

"อึก!"

หมัดของชายตาดีต้อยเข้าที่ไหล่ ท้อง และหน้าอกของอีฮวามยอง อย่างรวดเร็วจนเขากระอักเลือดออกจากปาก และร่างก็กระเด็นไป กองกับพื้น

"โอย"

อีฮวามยองบาดเจ็บภายในอย่างรุนแรง เขาใช้กระบี่เพลิงอัคคีต่างไม้เท้าเพื่อพยุงตัวขึ้นมานั่งคุกเข่า ชายตาดีหัวเราะและเดินเข้ามาหาอีฮวามยองที่อยู่ในสภาพนั้นเพื่อพิพากษา อีฮวามยองพยายามเปิดปากพูดขณะมองชายตาดีเดินเข้ามาหาตน

"จะ...เจ้ามาจากสำนักหกดาบอรหันต์รี"

ดวงตาของชายตาดีวาวโรจน์เมื่อได้ยินคำนั้น เพราะแค่ประลองกันไม่กี่เพลงยุทธ์อีกฝ่ายก็รู้ตัวตนที่แท้จริงของเขาเสียแล้ว

"รู้ได้อย่างไร"

"ถึงจะเป็นเพลงหมัด...แต่...แค่ๆ! มันราวกับเพลงดาบ"

ปกติแล้วเพลงหมัดจะเน้นโจมตีด้วยแรงกระแทกไม่เหมือนวรยุทธ์อื่นๆ แต่ลักษณะเพลงหมัดของชายตาดีนั้นคล้ายวิชาดาบของเทพดาบอรหันต์เป็นอย่างมาก ขณะพยายามหยุดยั้งเพลงหมัดนั้น อีฮวามยองก็นึกถึงยอดฝีมือของสำนักหกดาบอรหันต์ที่องค์กรใหญ่เคยกล่าวถึง

"น่าขันลึนดี ข้าพยายามปิดบังให้ถึงที่สุด แต่สุดท้ายกลับถูกเปิดเผยโดยคนที่กำลังจะตายอย่างเจ้า ไซ้ ข้าคือซาฮยอน ผู้นำสำนักดาบหมัดแห่งสำนักหกดาบอรหันต์"

เสียงของเขานั้นแผ่วไปด้วยความโหดเหี้ยมอำมหิต

ไซ้จริงๆ ด้วย

เป็นอย่างไรที่อีฮวามยองคาดเดา หากชายผู้นี้เป็นยอดฝีมือของสำนักหกดาบอรหันต์ เขาต้องทำทุกวิถีทางเพื่อให้ทุกคนรู้ แต่อาการ

บาดเจ็บภายในอย่างรุนแรงทำให้เขาไม่อาจเคลื่อนไหว

ชายยอนเดินมาตรงหน้าอีฮวามยองที่กำลังทำทุกวิถีทางเพื่อประคองตัวเองให้ลุกขึ้น

"ถ้าเช่นนั้นก็ลาก่อน"

อีก! ได้โปรด! ชัยบัส!

ขณะชายยอนกำลังจะออกหมัดที่อาบด้วยพลังปราณอันแข็งแกร่งเข้าไปใส่ศีรษะของอีฮวามยอง

ฟ้าว!

"หือ?"

ผัวะ!

ชายยอนรู้สึกว่บางอย่างกำลังลอยมาหาตนด้วยความเร็วสูง เขาจึงหันไปคว่ำมันไว้ด้วยมือที่ห่อหุ้มด้วยปราณอันแข็งแกร่ง ถึงจะมีปราณอันแข็งแกร่งห่อหุ้มอยู่ เขาก็ยังสัมผัสได้ถึงพลังอันหนักหน่วงที่กระทบฝ่ามือของตน แต่นั่นใช่ว่ามันจะทำอันตรายเขาได้

"คิดว่าลูกเหล็กแค่นี้จะทำอะไรซ้ำได้รี...หือ?"

เดิมชายยอนกำลังโกรธที่มีคนขวางสิ่งนี้ใส่ แล้วเขาก็พลันเบิกตาโพล่งด้วยความตกใจ เพราะสิ่งที่เขาคว่าไว้ได้ไม่ใช่ลูกเหล็ก แต่มันคือศีรษะของมนุษย์ อีกทั้งศีรษะนั้นยังถูกบดขยี้ไปครึ่งหนึ่งเพราะปราณอันแข็งแกร่งของตน

"นะ...นี่มันอะไรกัน"

เจ้าของศีรษะนี้ไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นชายวัยสามสิบที่หนีไปก่อนหน้านี้ และตอนนั้นเองเสียงของใครบางคนก็ดังเข้ามาในหูชายยอน

"เจ้าเองรี"

กรอด!

ชายยอนตกใจได้ไม่นานเพราะความโกรธกลับเข้ามาแทนที่ เขา

กัณฑ์และมองไปยังคนที่โยนศิระชะไส่ตน อีกฝ่ายคือชายหนุ่มผมยาว
ผู้มีใบหน้าขาวซีด โดยในมือของเขาถือผ้าห่อของที่ซาฮยอนและชาย
วัยสามสิบขโมยมาจากคลังสมบัติชั้นใต้ดินของหอตำรา

องค์รักษ์เบื้องซ้ายอัสวามของเป็กตากวางและตะโกนเรียกชายหนุ่ม
คนนั้น

"ทะ...ท่านรองประมุข!"

เขาคือชอนยออุณุนั่นเอง

บทที่ 41

จุดประสงค์ที่ซ่อนอยู่ (3)

"รองประมุข?"

สายตาของซาฮยอนเป็นประกายเมื่อได้ยินคำว่ารองประมุข เพราะนี่เป็นบุคคลที่เขาคาดไม่ถึง

ก่อนหน้านี้ได้ยืนยันว่าพรรคมารยังไม่มีรองประมุข ตอนนี้แต่งตั้งผู้สืบทอดแล้ววี

การปรากฏตัวของซอนยออุณทำให้เขาประหลาดใจและรับรู้ได้ทันทีว่าสิ่งที่ตนวางแผนไว้ไม่เป็นไปตามที่คิด หากคนผู้นี้คือรองประมุขจริงๆ ตอนนี้ก็ควรจะอยู่ในงานเลี้ยงภายในป้อมปราการ การที่อีกฝ่ายมาปรากฏตัวที่นี้ก็หมายความว่าแผนสร้างความขัดแย้งให้พรรคธรรมะและพรรคมารนั้นล้มเหลว

ตอนแรกเขาตั้งใจจะให้ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันเองแล้วค่อยอาศัยจังหวะซุกมุนหลบหนีออกมา ทว่ายามนี้เขากลับต้องเป็นฝ่ายแก้ไขสถานการณ์เสียเอง และยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่น่าสงสัย นั่นคือชายคนนี้รู้ได้อย่างไรว่าตนอยู่ที่นี้

พวกนั้นน่าจะฆ่าตัวตายมากกว่าทำแผนรั่วไหลสิ...

ต้องมีปัญหาบางอย่างเกิดขึ้นอย่างแน่นอน ซาฮยอนหรือตามองไปข้างหน้า

เนื่องจากหอดำร่าตั้งอยู่บนที่สูงด้านตะวันออกเฉียงเหนือของสำนักมาร หากมองไปข้างหน้าจะเห็นตั้งแต่ลานฝึกใหญ่ไปจนถึงนอกสำนัก ซึ่งตรงที่ไกลๆ นั้นมีแสงไฟส่องสว่างเต็มไปหมด

บ้างจริง พวกมันกำลังแห่กันมา

เขารู้สึกได้จากปราณสัมผัสว่ามีคนของพรรคมารจำนวนมากกำลังเข้าล้อมสำนักมารอยู่ จึงคิดเพียงอย่างเดียวว่าต้องออกไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด

"แต่ก่อนไป ข้าต้องฆ่าเจ้าให้ได้"

ติก!

ซาฮยอนโยนศิระชะของชายวัยสามสิบลงบนพื้นและทำท่าจะออกหมัดใส่ศิระชะของอีฮวามยองที่กำลังคุกเข่าอย่างโง่งน แน่ใจว่าชอนยออุณไม่มีทางยื่นมือมาอยู่เฉยๆ ระหว่างที่ซาฮยอนจะส่ายตาไปมองชาวพรรคมาร ร่างของชอนยออุณก็พุ่งไปถึงตรงหน้าอีกฝ่ายแล้ว

เคี้ยง!

การออกกระบี่ของชอนยออุณทำให้หมัดของซาฮยอนที่กำลังจะตอยศิระชะของอีฮวามยองกระเด็นกลับไป

ไฉน!

ซาฮยอนตาเบิกกว้าง เพราะนอกจากชอนยออุณจะต้านปรานหมัดอันแข็งแกร่งของตนได้ เขายังใส่พลังสวนกลับเพื่อหวังจะสังหารซาฮยอนในทันที หมัดของซาฮยอนจึงถูกสะท้อนไปข้างหลัง เห็นได้ชัดว่าชอนยออุณมีพลังกล้าแกร่งกว่าคนที่ตนคิดจะฆ่ามากนัก

น่าสนใจ รองประมุขนี่ไม่ธรรมดา

"หึ!"

ชาฮยอนนัใช้แรงสะท้อนกลับหมุนตัวกลับมาปล่อยหมัดใส่ซอนยออุณ มันคือกลวิธีหยิบยืมพลัง โดยใช้กำลังของคนอื่นมาเสริมพลังของตน ทำให้หมัดนี้ของเขามีพลังเพิ่มขึ้นอย่างมหาศาล

อะไรกัน!

ซอนยออุณอดประหลาดใจไม่ได้ เพราะเขาใช้พลังไปถึงสิบส่วน แต่ชาฮยอนกลับนำพลังของตนย้อนมาตอบโต้ได้อย่างรวดเร็ว เขาพลันรีบยกกระบี่ขึ้นมาเพื่อป้องกันหมัดนั้น

เคร็ง!

หมัดของชาฮยอนนัที่ใช้กลวิธีหยิบยืมพลังมีอานุภาพรุนแรงกว่าเดิมมาก อานุภาพของพลังที่ปะทะกระบี่แทรกซึมเข้ามาในร่างทำเอาอวัยวะภายในของซอนยออุณปั่นป่วนไปหมด แต่ถ้าหากเขาเสียท่าขึ้นมา ชาฮยอนนัต้องฆ่าอีฮวามยองที่ยังขยับตัวไม่ได้อย่างแน่นอน

กรอด!

ซอนยออุณกัดฟันและรวบรวมพลังปรมาณวมถึงเจ็ดส่วนทั้งหมดเท่าที่มีมนุษย์คนหนึ่งจะมี

หือ?

ตอนแรกชาฮยอนนัคิดว่าซอนยออุณคงบาดเจ็บภายในจนสิ้นแรงต่อต้านแล้ว แต่ซอนยออุณกลับปล่อยพลังมหาศาลออกมา แล้ววงร่างของชาฮยอนนัลอยขึ้นไปกลางอากาศ ส่วนตัวเองก็กระเด็นไปด้านหลัง

แห่มะ!

เลือดไหลออกมาจากปากซอนยออุณที่กำลังกัดฟันอยู่ มีไม่บ่อยนักที่ยอดฝีมือระดับปรศาจจะบาดเจ็บภายในจากการโจมตีของคนอื่น ซึ่งตอนนั้นเองเสียงนาโนก็ดังขึ้นในหัวของเขา

[กำลังฟื้นฟูอาการบาดเจ็บภายในที่เกิดจากพลังงานแทรกซึมเข้าสู่ร่างกายของผู้ใช้งาน]

เมื่อนานาโนที่อยู่ในร่างกายเริ่มรักษาอาการบาดเจ็บ ความปั่นป่วน
ภายในร่างกายซอนยอฮุนก็สงบลง

ติก!

แม้จะถูกโจมตีจนลอยขึ้นไปกลางอากาศ แต่ซาสยอนก็ค่อยๆ
ร่อนตัวลงมาบนพื้นช้าๆ รวากับชนนง และดูเหมือนจะไม่บาดเจ็บใดๆ
เลย ตอนแรกเขาก็ทิ้งกับพลังของซอนยอฮุน จนเมื่อเห็นเลือดที่ออกมา
จากปากอีกฝ่ายถึงยิ้มเยาะออกมา

ไม่มีทางที่มันจะไม่บาดเจ็บภายใน

เพราะเขาใช้กลวิธีหนีบีมพลังของซอนยอฮุนมาเสริมการโจมตี
ของตนเอง

องครักษ์เบื้องซ้ายฮิวามยองที่เห็นเหตุการณ์ตรงหน้าพลันมี
สีหน้าไม่สู้ดีนัก เพราะซอนยอฮุนต้องมาปกป้องตนจนได้รับบาดเจ็บ
หากเขากำหนดลมปราณรักษาตนเองได้เร็วกว่านี่อีกนิดก็อาจจะหลบ
การโจมตีนั้นได้ ฮิวามยองจึงพยายามจะลุกขึ้นยืน

"แสก...แสก...ท่านรองประมุขไม่ต้องห่วงข้าขอรับ"

"เป็นอะไรไหมขอรับ ท่านองครักษ์เบื้องซ้าย"

"ขยับตัวพอไหวขอรับ"

เมื่อครู่ฮิวามยองใช้กำลังภายในไม่ได้ช่วงขณะเนื่องจากบาดเจ็บ
ภายในอย่างรุนแรง แต่ตอนนี้เขาพอจะใช้ได้แล้ว จึงคิดว่าควรรีบออกไป
จากที่นี่โดยเร็วและต้องกำหนดลมปราณระงับไม่ให้อาการบาดเจ็บทรุดหนัก
ลงอีก

ซอนยอฮุนยื่นห่อผ้าให้ฮิวามยอง

"ฝากท่านนำสิ่งนี้ไปด้วย และเรียกท่านประมุขกับผู้อาวุโสคนอื่นๆ
มาที่นี่ ข้าจะรออยู่ตรงนี้ขอรับ"

ต้องเตรียมพร้อมรับมือกับสถานการณ์ที่เลวร้ายที่สุด ตอนแอบดักฟัง

เสียงวายุ ซอนยออุณพลันนี้ถึงคลังสมบัติชั้นใต้ดินของหอตำราหลัง
ได้ยินคำว่ามรดกของมารกระบี่ ดังนั้นเขาจึงรีบมาที่นี่ก่อนโดยบอก
ประมุขและเหล่าผู้อาวุโสไว้ว่าต้องปิดล้อมสำนักมาร

เนื่องจากพรรคมารถูกศัตรูบุกกรุกเข้ามา ทำให้ประมุขและผู้นำพรรค
ต้องปิดป้อมปราการชั้นในทั้งหมดและปิดล้อมสำนักมาร

ชายชายนึ่มเยาะเมื่อได้ยินคำพูดของซอนยออุณ

"ช่างน่าขันสิ้นดี คิดว่าข้าจะปล่อยพวกเจ้าไปงั้นรี"

"ข้าจะจัดการมันเอง ท่านรีบไปเถอะขอรับ"

"รับทราบขอรับ!"

ซอนยออุณไม่สนใจคำพูดของชายชายนึ่มและสั่งให้อีฮวามองรีบไป
เนื่องจากอาการบาดเจ็บหนักหนาจนไม่อาจช่วยอะไรได้ อีฮวามอง
จึงใช้วิชาตัวเบาพุ่งไปยังหน้าสำนักมารทันที

รอข้าก่อนนะขอรับ!

หากชายผู้นี้เป็นหนึ่งในยอดฝีมือของสำนักหกดาบอรหันต์ที่คาดเดา
กันว่าเป็นทายาทของเทพดาบอรหันต์ก็ถือว่าซอนยออุณกำลังตกอยู่ใน
ภาวะคับขัน

"ใครสั่งให้เจ้าไป!"

ชายชายนึ่มวางร่างออกไปเพื่อไล่ตามอีฮวามอง แต่ซอนยออุณ
ก็รีบเข้ามาขวางไว้

"หึ!"

ชายชายนึ่มเปลี่ยนทิศทางและใช้วิชาตัวเบาทะยานขึ้นไปในอากาศ
เพื่อหวังจะปล่อยหมัดไล่อีฮวามอง

พีบ!

วิชาตัวเบาของมัน?

แต่ทันใดนั้นร่างของซอนยออุณพลันเลื่อนรางและขยับวุบมาขวางหน้า

เขาไว้ วิชาตัวเบาของซอนยออุณพัฒนาขึ้นมากหลังได้ฝึกพลังเทพวายุ

"คู่ต่อสู้ของเจ้าคือข้า"

ซอนยออุณร้องเพลงกระบี่ใส่ซาฮยอนในขณะที่ลอยอยู่กลางอากาศ

"ไอ้เน่! มาขวางทางข้าไม่รู้จักจบจักสิ้น"

เคร็ง!

ซาฮยอนร้องกระบวณท่าป้องกันของเพลงหมัดเพื่อสกัดกั้นเพลงกระบี่ที่พุ่งเข้ามาอย่างรวดเร็ว ทั้งคู่ออกเพลงยุทธ์ปะทะกันอย่างดุเดือดและต่อเนื่องตั้งแต่กลางอากาศจนถึงบนพื้น

เคร็ง!

พวกเขาต่อสู้กันอย่างสูสีแม้จะไม่มีพื้นให้หยัดยืนก็ตาม

มันไม่ได้บาดเจ็บรี

เดิมเขาคิดว่าซอนยออุณต้องบาดเจ็บภายในอย่างแน่นอน แต่ปรากฏว่าซอนยออุณกลับใช้กำลังภายในได้ลื่นไหลเหมือนปกติ ซาฮยอนจึงตัดสินใจทำในสิ่งที่สมควรทำ

ตึก! ฟุบ!

ทันทีที่เท้าแตะพื้นเขาก็พุ่งตัวเข้าใส่ซอนยออุณและเริ่มแสดงฝีมือที่แท้จริง หมัดของเขาพุ่งเป้าไปยังจุดสำคัญของซอนยออุณอย่างต่อเนื่องในมุมแปลกประหลาด ซอนยออุณเห็นดังนั้นก็ตกใจและรีบร้ายวิชาฝ่าเท้าเพื่อหลบหลีก

"นี่มัน?"

ลักษณะของกระบวณท่าหมัดที่ซาฮยอนร้ายออกมา นั้นแตกต่างจากรยุทธ์ทั่วไป การบิดตัวในลักษณะนั้นอาจทำให้กล้ามเนื้อตึงและฉีกขาด แต่ซาฮยอนกลับควบคุมเอาไว้ให้ออไปด้านข้างได้อย่างเป็นธรรมชาติ

"เพราะเหตุใดมันถึงได้ว่องไวปานนั้น"

หากไม่ถอย ซอนยออุณก็คงจะถูกโจมตีไปแล้ว เมื่อเห็นซาฮยอน

กำลังยิ้มเยาะ ซอนยอฮุนก็เอ่ยถาม

"เจ้าเกี่ยวข้องกับอะไรกับเทพดาบอรหันต์"

เนื่องจากซอนยอฮุนสังเกตเห็นว่าเพลงหมัดที่ซาฮยอนใช้คล้ายคลึงกับวิชาดาบของเทพดาบอรหันต์มาก และเพราะยังไม่ได้ฟังเรื่องราวอย่างละเอียดจากอีฮวามยอง เขาจึงนึกถึงเพียงเทพดาบอรหันต์ แม้สำนักหกดาบอรหันต์อาจจะไม่ได้เกี่ยวข้องกับเลยก็ตาม

ทว่าสีหน้าของซาฮยอนกลับเปลี่ยนไปทันทีที่ได้ยินคำถามของซอนยอฮุน

"ฮึ! ไม่เห็นเหมือนที่บอกเลย ไหนว่าไม่มีใครรู้"

"เจ้ากำลังพูดเรื่องอะไร"

เมื่อเห็นซาฮยอนนิ่งอึ้งและแสดงอาการหงุดหงิด ซอนยอฮุนก็ยิ่งสงสัยเกี่ยวกับตัวตนที่แท้จริงของคนผู้นี้ ซอนยอฮุนคิดว่าอีกฝ่ายอาจจะเป็นคนของสำนักหกดาบอรหันต์ที่ถูกกล่าวถึงในที่ประชุมตำหนักใหญ่ก็เป็นได้

"ถ้ารู้จักเขาแสดงว่าพรรคมารก็เป็นศัตรูเก่าแก่มาตั้งนานแล้วสิ!"

ซาฮยอนพูดในเรื่องที่ยากจะเข้าใจ เขาส่ายศีรษะ ก่อนจ้องมองซอนยอฮุนและตะโกนเสียงดัง

"ดีล่ะ! ต่อให้ไม่ใช่ ข้าก็จะจับเจ้าเป็นตัวประกันแล้วหนีออกไปจากที่นี่ คราวนี้ข้าจะเอาเจ้าไปด้วย"

"ตัวประกันรี"

ซอนยอฮุนทำหน้างเมื่อได้ยินคำว่าตัวประกัน อันที่จริงผู้นำสำนักดาบหมัดซาฮยอนคิดจะจับซอนยอฮุนเป็นตัวประกันตั้งแต่ตอนเห็นว่าคนของพรรคมารเข้าล้อมสำนักมารเอาไว้แล้ว เพราะการหลบหนีไปจากที่นี่ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย เว้นเสียแต่จะจับรองประมุขเป็นตัวประกันเท่านั้น

ตอนนี้คืบเพลิงจำนวนมากกำลังส่องแสงสว่างไสวอยู่ตรงลานฝึกใหญ่ของสำนักมาร และแสงเหล่านั้นกำลังไล่ขึ้นมาใกล้เรื่อยๆ แล้ว

"ตัวประกัน...จะเป็นไปได้รี"

"หึ! ข้าไม่มีเวลามาต่อปากต่อคำกับเจ้าหรอคะ!"

เมื่อพูดจบซาฮยอนก็พุ่งตัวเข้าไปใส่ซอนยออุนอย่างรวดเร็ว พลังอันรุนแรงถูกรวมไปอยู่ที่กำปั้น จากนั้นเขาก็ร้องเพลงหมัดอันทรงอำนาจออกมา ซึ่งแตกต่างจากเพลงหมัดที่เคยใช้ก่อนหน้า

นี่มันเพลงยุทธ์ที่สองของวิชาดาบของเทพดาบอรหันต์

แม้ซาฮยอนจะร่ายออกมาเป็นเพลงหมัดไม่ใช่เพลงดาบ แต่ซอนยออุนก็จำมันได้อย่างชัดเจน อย่างไรก็ตามสิ่งที่น่าประหลาดใจก็คือแม้จะไม่ใช่วิชาดาบดั้งเดิม แต่เพลงยุทธ์ก็ถูกแปลงจนกลายเป็นวิชาหมัดที่สมบูรณ์แบบ อีกทั้งยังมีอำนาจไม่ต่างกันเลย

ทรงพลังมาก

ซอนยออุนทำหน้าเคร่งเครียดเมื่อเห็นเพลงหมัดอันทรงพลังที่พุ่งเข้ามาโดยหวังจะบดขยี้ตน หากต้องการจะป้องกันเพลงยุทธ์อันทรงพลังระดับนี้ก็จำเป็นต้องใช้วรยุทธ์ระดับกระบี่สี่สิบสี่มารเป็นอย่างต่ำ

ซอนยออุนตั้งท่าเตรียมร่ายกระบี่สี่สิบสี่มาร จากนั้นก็ร่ายกระบี่ลิขิตสวรรค์ซึ่งเป็นเพลงยุทธ์ที่สี่ของวิชากระบี่สี่สิบสี่มารออกมา

ครั้ง!

เพลงยุทธ์ที่ถูกร่ายออกมาจากมือของทั้งสองเข้าปะทะกัน มันเกิดขึ้นเร็วมากและมีเสียงดังสนั่นหวั่นไหวไปรอบทิศ ทั้งเพลงหมัดและเพลงกระบี่ต่างโจมตีจุดอ่อนในแต่ละกระบวนท่าจนถึงขนาดที่ทำให้คนที่มองอยู่ถึงกับเวียนหัว

ครั้ง!

นี่มัน...

ขณะที่เพลงยูทอร์ทั้งสองปะทะกันซอนยออุณก็เริ่มมีสีหน้ายิ้มแย้ม เพราะเมื่อเพลงกระบี่ของเขาปะทะกับเพลงหมัดของซาฮยอน อานุภาพของมันก็จะค่อยๆ ลดลง ตัวเขาที่รู้จักวิชาดาบของเทพดาบอหันธ์ เป็นอย่างดีจึงพยายามร่ายเพลงกระบี่เพื่อโจมตีจุดอ่อนของเพลงหมัด แต่ซาฮยอนกลับตอบโต้ด้วยการเล็งไปที่ช่องโหว่ของวิชากระบี่สี่สิบสี่มาร

ผัวะ!

"อึก!"

เพลงหมัดกระแทกเข้าที่หน้าอกของซอนยออุณ เมื่อซาฮยอนเริ่มสลบสลบเปลี่ยนเพลงยูทอร์ วิชาหมัดแปลกประหลาดที่ราวกับไร้ข้อจำกัด ในการเคลื่อนไหวก็ปรากฏออกมา

ซี!

ซอนยออุณหยุดร่ายเพลงยูทอร์และกวัดแกว่งกระบี่ป้องกัน แต่ก็ไม่อาจหยุดยั้งเพลงหมัดของซาฮยอนที่ถาโถมเข้ามา

"คิดว่าแค่นี้จะช่วยอะไรได้งั้นรี! ฮ่าๆๆ!"

เคร้ง!

ครืด!

แม้กระบี่ของซอนยออุณจะถูกห่อหุ้มด้วยปราณกระบี่ล้ำลึก แต่ด้วย อานุภาพอันแข็งแกร่งของหมัดซาฮยอน ร่างของซอนยออุณจึงเริ่มถูกผลักดันออกไปทีละน้อย เดิมเพลงหมัดที่มีรากฐานจากวิชาของเทพดาบอหันธ์ ก็มีอานุภาพทำลายล้างในตัวมันเองอยู่แล้ว แต่กำลังภายในของซาฮยอน นั้นเหนือกว่าซอนยออุณตั้งแต่แรก

แกรก!

เกิดรอยร้าวขึ้นบนกระบี่เหล็กเย็นสีดำของซอนยออุณ เขาพยายาม ต้านทานเพลงหมัดที่ถาโถมเข้ามาด้วยพลังมหาศาล แต่สุดท้ายก็ไม่สามารถ ต้านทานได้

"เก่งไม่ใช่เล่น แต่ข้าเหนือกว่าทุกอย่าง ทั้งกำลังภายในและเพลงยุทธ์! ย้าก!"

ตูม! แก๊ง!

เมื่อหมัดที่ใส่กำลังภายในขั้นสุดพุ่งเข้ามา กระบี่ที่มีรอยร้าวของซอนยออุนกีด้านทานไม่ไหวอีกต่อไปและแตกเป็นเสี่ยงๆ เศษกระบี่ปักไปทั่วร่างกายของซอนยออุณ

"โอโห้!"

แม้ในตอนสุดท้ายจะร้ายเพลงยุทธ์ป้องกันแล้ว แต่ร่างของซอนยออุณก็ยังสิ้นเทาเพราะถูกเศษกระบี่กระเด็นปักอยู่ทั่วร่างกาย ซาฮยอนไม่ปล่อยให้โอกาสหลุดลอยไป เขารีบสวมหมัดเข้าใส่ท้องของซอนยออุณทันที

ผัวะ!

พลังหมัดอันรุนแรงจนแทบจะทะลุลำตัวทำให้เลือดพุ่งออกจากปากของซอนยออุณ ร่างเขาถอยกรูดไปประมาณสิบก้าว และต้องจับพลังหมัดที่กระแทกร่างกายออกไปทางฝ่าเท้าถึงจะหยุดลงได้

ครืด!

พื้นหินใต้เท้าของซอนยออุณพลันเกิดรอยร้าว อานุภาพของพลังหมัดนี้ช่างน่าตกตะลึงยิ่งนัก ซาฮยอนมองซอนยออุณที่ยืนนิ่งไม่ขยับตัว ก่อนจะพูดขึ้นชม

"เจอหมัดสังหารแต่ก็ยังยืนหยัดได้ สมแล้วที่เป็นรองประมุขพรรคมาร"

"ฟู"

เมื่อซอนยออุณพนมหายใจ ไอก็ลอยออกมาจากร่างของเขา มันคือการขับพลังปราณของอีกฝ่ายที่แทรกซึมเข้ามาจากร่างกาย

"คิดว่าวิชากระบี่ของมารกระบี่จะทำอะไรข้าได้จ้ะ"

มันรู้จักวิชากระบี่ยี่สิบสี่มารด้วยรี

ดวงตาของซอนยออุนหรือลิ่ง เมื่อครู่เขาก็คิดว่ามันแปลกๆ เพราะ
ซาฮยอนลิ่งไปที่จุดอ่อนของเพลงกระบี่ราวกับรู้จักวิชากระบี่ยี่สิบสี่มาร
เป็นอย่างดี ทั้งหมดนี้บ่งบอกว่าคนผู้นี้ต้องรู้จักวิชากระบี่ดังกล่าวอย่าง
แน่นนอน

แต่มันไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร เพราะหากเป็นทนายทของเทพดาบ
อรหันต์ก็น่าจะเคยวิเคราะห์เพลงยุทธ์ของมารกระบี่ซึ่งเป็นคู่ต่อสู้ของ
บรรพบุรุษตนอย่างแน่นนอนไม่ต่างอะไรกับมารกระบี่ที่พยายามวิเคราะห์
วิชาดาบของเทพดาบอรหันต์

ชายคนนี้แข็งแกร่งมาก ขนาดวิชากระบี่ยี่สิบสี่มารยังทำอะไรไม่ได้

ซาฮยอนพูดกับซอนยออุนพร้อมทำหน้าที่กระหยิ่มยิ้มย่อง

"हींๆ วิชากระบี่ของมารกระบี่ถูกทำลายไปแล้ว ตอนนี่จึงได้ข้อสรุป
ที่ชัดเจน นั่นก็คือวิชากระบี่ของพรรคมารไม่สามารถเอาชนะวรยุทธ์
ดาบอรหันต์ของสำนักข้าได้ จงหยุดขัดขืนและเชื่อฟังข้า"

ซาฮยอนเดินมาหาซอนยออุนช้าๆ เพราะถึงจะรับมือหมัดสังหารได้
แต่ก็ไม่มีทางทนต่ออาการบาดเจ็บภายในรวมถึงบาดเจ็บแผลจากเศษกระบี่
ที่ทิ่มแทงไปทั่วตัวได้แน่ เมื่อไอหยุดพวยพุ่งออกจากร่างกาย ซอนยออุน
ก็ค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมา

ไอ้เวรนี้... แววดาของมัน

น่าแปลกที่แววดาของซอนยออุนยังคงมีชีวิตชีวา และเต็มไปด้วย
ความมุ่งมั่นต่างจากก่อนหน้า

"เจ้าบอกว่าวิชากระบี่ของพรรคข้าแพ้วิชาของเทพดาบอรหันต์ตั้งนี่รี"

"จะตายอยู่แล้วยังทำปากดีอีก... ไม่จริงน่า..."

ขณะเดินเข้าไปหาซอนยออุน จู่ๆ เท้าของซาฮยอนก็ชะงัก
ปากของเขาอ้าค้างเพราะตกใจในสิ่งที่ได้เห็นตรงหน้า

แก๊ง! แก๊ง!

เศษกระบี่ที่ปักอยู่ที่ว่างของซอนยออุณหุดออกมาและร่วงลงพื้นราวกับมีอะไรบางอย่างดันออกจากร่างกาย

แก๊ง!

ที่น่าประหลาดใจยิ่งกว่านั้นก็คือหลังจากเศษกระบี่เล็กๆ ที่ปักอยู่บนใบหน้าหุดออกมา บาดแผลของซอนยออุณหายสนิทอย่างรวดเร็ว

"เป็นไปได้อย่างไร ตะ...ตัวของมัน?"

เขารู้สึกเหมือนซอนยออุณหไม่ใช่มนุษย์ หลังตกใจอยู่ครู่หนึ่งเขาก็ตระหนักได้ทันทีว่าซอนยออุณหอันตรายมาก การจับเป็นตัวประกันจึงไม่ใช่ประเด็นอีกต่อไป

อะ...ไอ้เนี่ย!...เป็นตัวอันตราย มันคือปีศาจชัดๆ

ซาฮยอนเปลี่ยนความคิด ไม่มีทางที่ปีศาจร้ายเช่นนี้จะบาดเจ็บจนถูกจับเป็นตัวประกันเด็ดขาด เขาต้องฆ่าให้ตายก่อนที่จะฝ้ายจะฟื้นฟูตัวเองเสียจริงๆ

ซาฮยอนรวบรวมกำลังภายในจากทั่วร่างและส่งไปที่หมัดทั้งสองข้างด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ก่อนจะถีบตัวจากพื้นและพุ่งตัวเข้าหาซอนยออุณหอย่างรวดเร็วพร้อมร้ายเพลงหมัดอันรุนแรงที่สุดเท่าที่ตัวเองจะทำได้

"ตายเสียเถอะ! ไอ้ปีศาจ!"

แต่ทันใดนั้นเอง

ฟุบ!

ชิ้นส่วนของสนับข้อมือสีดำของซอนยออุณหถูกแยกออกจากกันก่อนจะประกอบรวมเป็นหนึ่งเดียวกลายเป็นกระบี่ดำ

นั่นมันอะไรกัน

ซอนยออุณหไม่เปิดช่องว่างให้ซาฮยอนตกใจ เขากุมกระบี่ดำเล่มนั้นปราณกระบี่สีดำพลันพุ่งออกมาจากตัวกระบี่

"ปราณกระบี่สีดำ?"

ซอนยออุคนที่ถือกระบี่ดำและระเบิดพลังมารออกมาได้กลายเป็น
ลำแสงสีดำพุ่งเข้าหาซาฮยอนที่กำลังร้ายเพลงหมัด

ไอมืดแผ่ออกจากลำแสงสีดำแล้วกระจายกลายเป็นกระบวนท่า
กระบี่สี่สิบสี่กระบวนท่า จากนั้นก็รวมกันเป็นหนึ่งเดียวกันอีกครั้งในพริบตา

"นี่...นี่มันพลังอะไรกัน!"

หมัดอันทรงพลังทั้งสองข้างของซาฮยอนกระเด็นออกไปอย่าง
ไร้ทางสู้ ทำให้เขาอยู่ในสภาพกางแขน จากนั้นกระบี่ดำของซอนยออุ
ก็กลายเป็นภาพเลื่อนรางพุ่งทะลุร่างของเขา

เฮือก!

ตึก!

ร่างของซอนยออุพุ่งผ่านซาฮยอนและไปหยุดอยู่ข้างหลังห่างไป
สิบก้าว ซาฮยอนหันไปมองซอนยออุด้วยสีหน้าตกใจพร้อมอ้าปากค้าง

"นะ...นี่มันวิชากระบี่อะไรกัน..."

ยังไม่ทันที่ซาฮยอนจะพูดจบเลือดก็พุ่งออกมาจากปากราวกับน้ำพุ
จากนั้นเขาก็ล้มลงบนพื้น เห็นได้ชัดว่าตรงกลางอกถูกทะลวงเป็นรูใหญ่

ซอนยออุหันหลังมองซาฮยอนที่เสียชีวิตลงแล้วกล่าวพึมพำ

"นี่คือวิชากระบี่ที่ดีที่สุดของพรรคเรา"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3XjcraK>